

זוהר (בהוספות ח"א)

חסידיים וצדיקים שמחים בשמחה זו, לפי שמרמזת לטובה היא שעתיד הקב"ה לעשות כאשר יעביר הקב"ה לרוח הטומאה מן הארץ, שיהיו נשפעים אותן מים חיים טהורים באותן השית"ן

ובוא וראה בחג הזה שעושין נסוך המים, זה נביעת החס"ד באותן השית"ן מששת ימי בראשית^[קנ"ה] **וכל שבעת ימים העליונים מקבלין מאותן מים חיים היוצאים מן ירושלים עליונה הנסותרת**^[קנ"ו] **וחסידיים וצדיקים שמחים בשמחה זו, לפי שמרמזת לטובה ההיא שעתיד הקב"ה לעשות כאשר יעביר הקב"ה לרוח הטומאה מן הארץ, שיהיו נשפעים אותן מים חיים טהורים באותן השית"ן, במזבח עליון ההוא שנקרא ים האחרון, והם שלשה לוגין מים, י"ח ביצים, כנגד הצדי"ק שנקרא ח"י העולמים, ועל ידו נשפעים מים באותן השית"ן, ובוא וראה הלל הזקן כאשר היה משמח בשמחה הזו אמר, אם אני כאן הכל כאן, ואם אין אני כאן מי כאן, בדרך רמז אמר, אם השכינה שנקראת אני נמצאת כאן הכל כאן, זה המקום שנקרא כל שבא להזדוג עמה**^[קנ"ז] **ואם אין אני כאן מי כאן, שהרי לא נחשב הטוב בשלמות, לפי שהשכינה אינה שורה בארץ הקדושה, אבל כאשר יבאו הסוף לאותן הפרים על אותו הזמן כתוב (ישע"י י"ב) ושאתם מים בששון ממעיני הישועה, אלו ששה מעינות שהם משפיעים בזאת הישועה**^[קנ"ח] **ואז העולם כלו יהיה בשמחה, לפי שתצא השכינה מתוך הטומאה ההיא של שאר עמים עכו"ם, ולפיכך ביום השמיני עצרת תהיה לכם.**

זוהר פרשת (רנ"ו. רועה הנאמן)

והקרבתם עלה אשה ריח ניחח לה' פרים בני בקר שלשה עשר וגו'. פתח מגורה הטהורה ואמר, בחבור הראשון נדרש (שיר ח') מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וגו', אם יתן איש וגו' בוז יבוז לו, מהו בוז"ז, יום שני ויום ששי ויום השביעי של סכות, שבהם היו מנסכים מים ויין^[קנ"ט] וז' ימים של סכות שבהם היו ישראל מקריבים ע' פרים, לכפר על ע' שרים, כדי שלא ישאר העולם חרוב מהם, זה שאמר הכתוב ובחמשה עשר יום לחדש

זיו הזוהר

קנה. שיתין רמז על מלכות. **קנו.** זו בינה. **קנו.** זה היסוד. **קנח.** ישועה זו מלכות, ששה המעינות הם שש הספירות מן חסד עד מלכות. **קנט.** הרבה טועים כאן לפרש כונת הזוהר שחולק על הגמרא לומר שלא היה ניסוך המים אלא באותן

ג' ימים בלבד, וזהו שבוש, כי כונת הזוהר היא שניסוך המים של אותן ג' ימים וכן הקרבת הע' פרים כל זה היה בשביל לכפר על הע' שרים, אבל ניסוך המים של שאר הימים הי' רק בשביל ישראל בלבד.

השביעי וגו', והקרבתם עלה אשה ריח ניחח לה' פרים בני בקר שלשה עשר, וביום השני פרים בני בקר שנים עשר, וביום השלישי פרים עשתי עשר, וביום הרביעי פרים עשרה, וביום החמישי פרים תשעה, וביום הששי פרים שמנה, וביום השביעי פרים שבעה, כלם הם שבעים, ובכל יום היו מתמעטים, למה מתמעטים, אלא על זה רומז הכתוב (בראשית ח') ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, וכמו שם בימי המבול המים הלכו הלוך וחסור, אף כך בתשרי שהוא חודש השביעי שבו כמה מצות ראש השנה ויום הכפורים, שופר סוכה לולב אתרוג והמינים שבלולב, שכינה העליונה שורה על ישראל שהיא תשובה סוכה, [ושכינה התחתונה שהיא] אתרוג, והקב"ה שהוא לולב, מיד והמים היו הלוך וחסור, מתמעטים עונות ישראל, ואף כך מתמעטים השרים שהם מלאכי חבלה הממונים על ישראל והם דומים למי המבול, כמו שביארו עשה עבירה אחת קנה לו קטיגור אחד, ובאותו זמן שמתמעטים העונות מתמעטים פרים שלהם, מתמעטים השרים של ע' האומות, מתמעטים ע' האומות, שמתמעט הטוב שלהם.. ושכינה העליונה שהיא סוכה מגינה עליהם, ופורסת כנפיה עליהם כאם על בנים, ולפיכך תיקנו לברך הפרוס סוכת שלום עלינו, ובעבור זה בחודש השביעי שבו כל מצות האלו, מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה של עם ישראל אצל אביהם שבשמים, ואין מים רבים אלא כל האומות והשרים שלהם, אם יתן איש, זה סמא"ל, את כל הון ביתו, כל מה שיש לו בעולם הזה, באהבה, בשביל שישתתף באותן המצות עם ישראל, בוז יבוז לו, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת אמור (קד)

וביום השביעי פרים שבעה אילים שנים וגו'. פתח רבי שמעון ואמר כתבו ויברא אלהים את האדם בצלמו, מצאתי בספרו של שלמה המלך שבשעה שהזיוג נמצא למטה שולח הקב"ה צורה אחת כתבנית אדם, רשומה וחקוקה בצלם איש, ועומדת על זיוג ההוא, ואלמלי ניתנה רשות עלין לראות היה האדם רואה על ראשו צלם אחד רשום כתבנית איש, ובאותו הצלם נברא האדם, וטרם שיעמד על ראשו צלם ההוא ששולח לו רבונו להמצא שם לא נברא אדם, זה שאמר הכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו, וזה הצלם הוכן לקראתו עד שיצא לעולם, כאשר נולד בצלם ההוא מתגדל ובאותו צלם הוא הולך, זה שאמר הכתוב אך בצלם יתהלך איש, וזה הצלם הוא מלמעלה, ובשעה שאותן הרוחות יוצאות ממקומן כל רוח ורוח נתתן לפני מלך הקדוש בתקון של כבוד בתבנותו שעומד בו בעולם הזה, ומאותה הצורה שלתקון הכבוד יוצא זה הצלם, וזה הצלם הוא שלישי לרוח, והתקדם לבוא בזה העולם בשעה שהזיוג נמצא, ואין לך זיוג בעולם שלא יהיה נמצא צלם ביניהם.

(ויחי רכ)

בוא וראה זה הצלם הקדוש כאשר האדם הולך ומתגדל ונעשה מזה תבנית הצורה שלו, אז נעשה צלם אחר ומתחברים כאחד, וזה נוטל לזה, כאשר נמצאים שני הצללים נשמר האדם, הגוף שלו בקיום והרוח שורה בתוכו, וכאשר ימי קרובים למות סרים ממנו, זה מתרחק מזה ונשאר האדם בלי שמירה, על עת ההיא נאמר (שיר ב') עד שיפוח היום ונסו הצללים, שנים.

זוהר הוספות (ח"א)

ובוא וראה כך למדתי בספרו של שלמה המלך, בליל האחרון של סכות אם יסתכל האיש בצלם שלו ויראה אותו שלם, לא נגזר עליו מיתה, ומה הטעם בזה הלילה, לפי ששבעת ימי החג כנגד ז' ימים העליונים הם, שכל ימים שונים שבעולם בהם תלויים, והם נרמזים בהכתוב (דה"א כ"ט) לך ה' הגדולה וגו', התחלת אותן המדות חסד, והסיום שלהן ממלכה, זו מדת המלכות אחרית הימים, נמצא שמדד השביעית היא אחרית, וכאשר בא זה הלילה השביעי יש להכיר אם נגמרו ימיו בזה האחרית, ואם זה הצלם העליון נראה עליו חסד לא יחיל עליו כמקדם, ולא יפחד מן זה הדין של צד"ק^[קס] והיא עמו בשלמות ובשמחה ומראת לו פנים, ולפיכך מזהיר הקב"ה לישראל להנצל מן הדין של אותו צד"ק, לפרס סוכת שלום עליהם ולישב בצל האמונה, זה שאמר הכתוב בסכות תשבו שבתע ימים, להכליל מדרגה הזאת למעלה ולהוסיף בה ברכת מים העליונים, לפי שזה יום השביעי הוא נגד מדת המלכות, ואנחנו מקיפים לאותו מזבח העליון באותן (שני עמודים שהם) ערבי נחל^[קסא] ועושים בו נסוך המים (שישפיע צד"ק) באותן שתין שהן מששת ימי בראשית, הכל הוא בסוד החכמה, ואח"כ ביום השמיני עצרת תהיה לכם, תעשו אספה לאותן ז' ימים העליונים ועשו יום טוב, לפי שנצלתם מן דינו של יום השביעי ההוא.

זוהר פרשת ויחי (רכ).

ביום הושענא רבא - אלו המכתבים אם זוכה האדם שישוב לפני רבונו נקרעין הפתקאות שעליו אח"כ

ובוא וראה כאשר נתעורר הדין בעולם, שהקב"ה יושב על כסא הדין בר"ה לדון העולם, צריך האדם לעורר בתשובה שישוב מחטאיו, שהרי ביום ההוא פתקאות נכתבות ונמצאות כלן באוצר סגור, אלו המכתבים אם זוכה האדם שישוב לפני רבונו נקרעין הפתקאות שעליו אח"כ, ולזה הכין הקב"ה לפני האדם יום הכפורים יום של תשובה, אם שב מחטאיו הרי טוב, ואם לא, יפקד המלך לחתום הפתקאות, וי לו שהרי כח התשובה צריך להסתלק ממנו, ואם זוכה בתשובה ולא בשלמות כראוי, תולין לו עד אותו יום האחרון של חג העצרת שהוא שמיני לחג, ואם עושה תשובה שלמה לפני רבונו נקרעים, ואם אינו זוכה, אותן פתקאות יוצאות מלפני המלך ונמסרות בידי שרי העונשין והדין נעשה, והפתקאות אינן נחזרות עוד לבית המלך, ואז הצללים נעברים ממנו ואין נמצאים עמו, כיון שנעברים ממנו הרי ודאי סם המות של המלך יעבור עליו, ויטעום כוס המיתה, ובאותו ליל האחרון של חג שרי העונשין מוכנים ונוטלים הפתקאות, לאחר שנוטלים אותן נעברים הצללים ולא נמצאים, ואם נמצאים בחסרון חליים רעים יעברו עליו כפי שמורה חסרון הצללים, וזה נתבאר, ובספרים הקדמונים מפורש יותר, כאשר נחסר הראש והגוף נמצא, בנו או אשתו ישארו והוא יסתלק, במה דברים אמורים כאשר לא חזר בתשובה כל הזמן ההוא, אבל אם חוזר בתשובה, טעם מיתה טעם וירפא, ואם צל הגוף לא נראה והראש

זוהר פרשת ויחי (רכ).

קס. מדת המלכות נקראת צדק. קסא. נצח והוד תרין סמכי קשוט.

נמצא, אשתו או מזרעו יסתלקו והוא יתקיים, במה דברים אמורים כשיש לו בן קטון שהוא עדיין ברשותו, ואם החסרון בצל ידיו יהיה היזק במעשה ידיו, ואם החסרון בצל רגליו צרות רודפות אחריו, אם הצל בורח וחוזר בורח וחוזר, עליו כתוב בבקר תאמר מי יתן ערב, וכל זה כאשר הלבנה מאירה והלילה נתתקן באור, אבל צדיקים וחסידים בכל יום ויום מעיינים בלבבם כאילו באותו יום מסתלקים מן העולם, ועושים תשובה שלמה לפני רבונם, ואין נצרכים לפחד מאיזה ענין אחר, אשרי חלקם בעוה"ז ובעולם הבא.

זוהר פרשת נח (דס).

מהו עצרת? - עצרת תהי' לכם, לכם ולא לשאר עמים

ביום השמיני עצרת תהיה לכם וגו'. והקרבתם עלה אשה ריח ניחח לה' פר אחד איל אחד וגו'. **מהו עצרת**, כתרגומו כנישו, כל מה שאספו ישראל מאותן ברכות העליונות אין יונקים מזה [ביום זה] עמים אחרים, רק ישראל בלבדם, ולפיכך **עצרת תהי' לכם, לכם ולא לשאר עמים**, לכם ולא לשאר שרים, וע"כ אנחנו מתפללים על המים^[קסב] לתת להם חלק ברכות שיתעסקו בו, ולא יתערבו אחר כך בשמחת ישראל כאשר יונקים ברכות עליונות, ועל יום הזה כתוב דודי לי ואני לו, **שלא יתערב אחר עמנו, משל למלך** : שזימן לאוהבו בסעודה גדולה שעשה עבורו ליום נכבד, הרי אוהב המלך יודע שהמלך ורצה בו, אמר המלך עתה אני מבקש לשמוח עם אוהבי, ומתירא אני שכאשר אשב בעודה עם אוהבי יכנסו כל אותן הממונים שרי העונשין, וישבו אתנו על השלחן לאכול בסעודת השמחה עם אוהבי, מה עשה, התקדם אוהב ההוא והכין כדים גדולים עם תבשיל ירקות ובשר שור והקריב לפני אותן הממונים שרי העונשין לאכול, אחר כך ישב המלך עם אוהבו בסעודה גדולה והיא בכל מעדני העולם, ובעוד שהוא בלבדו עם המלך מבקש ממנו כל הצטרותו ונותן לו, והמלך משמח עם אוהבו בלבדו ואין אחרים מתערבים ביניהם, כך ישראל עם הקב"ה, לפיכך כתוב ביום השמיני עצרת תהיה לכם.

זוהר פרשת אמור (דף צו):

יום הזה של המלך בלבדו הוא, שמחה שלו היא עם ישראל

רבי שמעון אמר ביום השמיני עצרת. איזו עצרת, אלא מקום ההוא שכלם מתקשרים כאחד נקרא עצרת^[קסג] מהו עצרת, אספה, ואם תשאל מה הטעם שנקרא כאן עצרת^[קסד] אלא בכל אותן ימי החג ימי הסעודה של ענפי העץ היו^[קסה] וע"כ שבעים פרים הם, אחר כך שמחת העץ ממש ושמחת התורה, ובעבור זה יום אחד הוא חג העצרת, שמחת התורה ושמחת העץ שנקרא גוף^[קסו] וע"כ אין חלק ביום הזה אלא להקב"ה וכנסת ישראל, לפיכך עצרת תהיה לכם, לכם ולא לאחר.

זיו הזוהר

קסב. היינו ביום הושענא רבה. **קסג.** זה התפארת שכל הספירות מתקשרות בו, ונקרא בעבור זה גופא דאילנא. **קסד.** קשיא ליה מפני מה נקרא כאן התפארת בשם עצרת, הלא זה השם יתכן יותר למלכות. **קסה.** אלו ע' שרים של האומות. **קסו.** זה התפארת שנקרא עץ החיים המשמח ביום הזה עם מדת המלכות, ולפי שההתקשרות תפארת ומלכות ביום הזה היא ביתר שאת לכך נקרא

(דף) זוהר פרשת אמור

שהרי יום הזה של המלך בלבדו הוא, שמחה שלו היא עם ישראל, משל למלך שהזמין אורחים, השתדלו בהם כל בני היכלו, אחר כך אמר המלך עד כאן אני ואתם השתדלנו כלנו בהאורחים, והקרבתם קרבנות על שאר העמים בכל יום, מכאן והלאה אני ואתם נשמח יום אחד, זה שאמר הכתוב ביום השמיני עצרת תהיה לכם, לכם, להקריב קרבנות עליכם, אמנם אורחי האמונה נמצאים עם המלך תמיד, וביום שמחת המלך כלם מתאספים ונמצאים עמו, וע"כ כתוב עצרת, תרגומו כנישו, וביום הזה יעקב הוא ראש השמחה [קסז] וכל שאר אורחי האמונה שמחים עמו, וע"ז כתוב אשריך ישראל מי כמוך, וכתוב (ישעי' מ"ט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

זוהר פרשת תצוה (דף קפז).

אמר רבי נהוראי הזקן ביום השמיני עצרת תהיה לכם, יום השמיני שהוא חג העצרת שמחת ישראל הוא, ובוא וראה בעוד שאותן שרי העמים שמחים, ואוכלים אותו המזון שישראל הכינו להם, מתקנים ישראל הכסא להקב"ה מלמטה [קסח] להעלותה למעלה באותן ד' מינים בשמחה ובהלל ולהקיף המזבח, אז היא עולה ומקבלת ברכות ושמחה מבעלה, ושאר חיות הגדולות שרי העמים אוכלים מדקים רומסים ונזונים, והיא מחזקת הנפשות בעונג שלמעלה כמו שנתבאר, וכיון שיורדת היא מחזקת כל הברכות וכל הקדושות וכל התענוגים, וישראל כל אותן שבעת הימים הם ממשיכים אותה אצלם ע"י העבודות שהם עובדים ומתקרבים אליה, אז יורדת להתקרב אל בניה ולשמחם יום אחד, וזה היום הוא יום השמיני, לפי שכל שבעת ימים האחרים הם עמה [קסט] ולכך הוא שמיני כי הם שמנת ימים כאחד, ולפיכך נקרא עצרת, אספה, שכל הימים נאספים ביום הזה, ונקרא שמיני שאין שמיני אלא ע"י שבעה.

זוהר פרשת בראשית (דף מז. - בהוספות ח"א)

בשמיני עצרת - פר אחד איל אחד, סוד היחוד, ז' כבשים כנגד ז' המדרגות

ולפי שביום השמיני שולטים ישראל בלבדם מקריבים פר אחד איל אחד, סוד היחוד, ז' כבשים כנגד ז' המדרגות, שעיר עזים, אף על פי שבזמן ההוא יעברנו הקב"ה מן העולם, מכל מקום ישאר כח ממנו שלא יתבטלו מפריה ורביה, ובזמן ההוא יצאו מים חיים מחכמה העליונה (זכרי' י"ד) חצים אל הים הקדמוני, זה חסד עליון, וחצים אל הים האחרון, זו גבורה תתאה וגבורה עלאה, בקיץ ובחורף, בצד של אש ובצד של מים, שלא ישאר הדין בעולם, אלא הכל רחמים וחיים וחירות בעולם.

זיו הזוהר

התפארת עצרת בשם של המלכות. **קסז.** כי שורש יעקב במדת התפארת. **קסח.** פירוש להעלות מדת המלכות לקשרה בספירות העליונות לקבל שפע, וזה נעשה על ידי עבודת ישראל. **קסט.** פירוש שגם הבינה מתקשרת עם שש הספירות שמן חסד עד מלכות וכל השבעה משפיעין שפע הארה

זוהר פרשת פנחס - רועה הנאמן (דף רנו):

נוהגים ישראל לעשות עמה שמחה, ונקראת שמחת תורה, ומעטרים לספר תורה בכתר שלו

ביום השמיני עצרת תהיה לכם וגו'. והקרבתם עולה וגו' פר אחד איל אחד וגו'. הרי ביארו חכמי המשנה, משל למלך שהזמין אורחים, לאחר ששלחם אמר לאותן בני ביתו אני ואתם נעשה סעודה קטנה, ומהו עצרת, כמו שנאמר (שמואל א' ט') זה יעצור בעמי, ואין עצר אלא מלכות, מצד השכינה העליונה נעשה סעודה גדולה [קע] ומצד המלכות סעודה קטנה, ונוהגים ישראל לעשות עמה שמחה, ונקראת שמחת תורה, ומעטרים לספר תורה בכתר שלו, ספר תורה רמז לתפארת, [כתר שלו] רמז להשכינה עטרת תפארת, אמר רבי אלעזר אבי מפני מה מצד של האם העליונה נזמנים כל השרים של כל האומות, ומצד השכינה התחתונה לא נזמן אלא אומה היחידה כנגד פר האחד, אמר ליה בני יפה שאלת, לפי שהמלכות מרמזת על בת שהיא צנועה בבית אביה ואמה, והיא ארוסה ולא נשואה, שאין דרך ארץ לאכל עם אורחים, אבל האם שהיא נשואה דרך ארץ הוא שכאשר בעלה מזמין אורחים תאכל היא על השלחן עם בעלה, ואם אותן האורחים הם זרים, אין אוכלים עמהם לא האב ולא האם וכל שכן הבת, ולפיכך בהסעודה של שבעים שרים לא נשתתף לאכל עמהם אף אחד מן בני ביתו של המלך, לפי שהם זרים, אמר ליה ודאי עתה נתישב הדבר בלבי על מכוננו, ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת פנחס (דף ריד):

סדר אותן הימים - סוד החכמה הוא בין חכמי הקבלה

אלה תעשו לה' במועדיכם. אמר רבי חייא לרבי אלעזר, אלה הימים מראש השנה עד יום האחרון של סכות אני רוצה להבין ענינם, אמר רבי אלעזר סדר אותן הימים סוד החכמה הוא בין חכמי הקבלה, פתח ואמר (ישע"י נ"ב) חשף ה' את זרוע קדשו, זו זרוע השמאלית שבה תולה הישועה, שבה תולה הנקמה, שבה תולה הגאולה, ולא יזוה ענין, להקימה לכנסת ישראל מעפר, ולקחת אותה אליו להזדוג יחד, וכאשר זורע זו נתעוררה לעומתה פחד גודל שורה בעולם, עד שיניח זרוע ההיא תחת ראשה להתחבר, כמו שכתוב (שיר ב') שמאלו תחת לראשי וגו', ואז ישקט הדין ומכפר העונות, אחר כך תבוא הימנית לחבק, אז שמחה שורה בעולם וכל הפנים מאירין, אחר כך מזדוגת בהגוף, אז הכל נקרא אחד בלי פרוד, ואז הוא שלמות של הכל ושמחת הכל ויש התאחדות בודאי, מה שלא נמצא כך בשאר זמנים, וכדמיון הזה כך הוא סדר אותן הימים מראש השנה עד יום האחרון של סוכת, בראש השנה מתעוררת זרוע השמאלית לקחת לה להשכינה, ואז כל העולם באימת הדין, ונצרך בזמן ההוא שהעולם יהי' נמצא בתשובה שלמה לפני הקב"ה, אחר כך הנה באה השכינה, וצריכים בני ההיכל בתשעה לחדש לעשות שמחה, ולטבול במים לטהר עצמם לעת הזיוג של השכינה, ביום המחרת הוא זיוג שלה להניח זרוע השמאלית תחת

זיו הזוהר

גדולה במלכות ב יום הזה. קע. מצד הבינה נעשה הסעודה של ע' הפרים.

ראשה, כמו שכתוב שמאלו תחת לראשי, ואז ישראל שרוים בתענית על עונותם ונכפר להם, שהרי האם העליונה מאירה פניה להשכינה בזיוג שלה ומתכפרים כל בני ההיכל, כיון שזרוע השמאלית לוקחת לה ביום הזה שורה ראש השכינה על זרוע השמאלית, ביום הראשון של סכות תתעורר זרוע הימנית לקבלה בשביל לחבקה, ואז כלם בשמחה וכל הפנים מאירות, ויש השמחה שמנסכים מים צלולים על המזבח, וצריכים האנשים לשמח בכל מיני שמחה, שהרי בחינת הימין גורם כך, ובכל מקום שתשרה בחי' הימין נצרך לשמחה בכל, ואז השמחה היא לבעבור השעשועים, אחר כך ביום השמיני שמחת תורה היא, שהרי אז זיוג של הגוף הוא, זיוג של הכל להיות הכל אחד [קעא] וזה הוא שלמות הכל, וזה היום של ישראל הוא בודאי, וגורל שלהם בלבדם שאין בו חלק לאחר, זכאים הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם נאמר (דברים י"ד) כי עם קדוש אתה לה' אלהיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

זיו הזוהר

קעא. על פי סוד זה יבין המבין שגם היחוד של שבת קודש כך הוא, בליל שבת נתעורר פחד יצחק, והיינו זרוע השמאלית, בבקר של שבת נתעורר בחינת זרוע הימנית מדת אברהם, ובמנחה נתעורר קדושת יעקב ונעשה עיקר היחוד של אתה אחד ושמך אחד.